pium affectum humilem ⁊ deuotum ad deum q̄ꝫ intellectum frigidum solo studio illuminatum. Scientia quippe inflat intellige si sola est. charitas edificat. Nihilominus vbi de veritate fidei queritur tradita in sacris scripturis magis interrogādi consulendiq̄ꝫ sunt theologi vigentes ī contemplatione secunda q̄ꝫ ydiote pollentes in prima. secluso in eis patenti reuelationis miraculo. ⁊ nisi forte manifesta essꝫ in huiusmodi theologis deprauatio intellectus ⁊ intolerabilis morum peruersitas que etiam mentiri quandoq̄ꝫ facit nō tantummodo circa fidem: sed circa moꝝ principia vt apostolus ⁊ Aristo. cum experiētia testantur. Addo adhuc ꝙ sicut ex carētia pij affectus ⁊ magis ex infectione eius per vicia errant nōnunq̄ꝫ peritissimi in sacris scripturis. excecauit eīm eos malicia eorum ⁊ dati sunt in reprobū sensum. ita ex paruo lumine intellectus ⁊ parua logica prolabuntur quandoq̄ꝫ in errores periculosissimos illi qui magnorum sūt erga virtutes affectuum. quales apostolus notauit habere zelum sed non ꝑm scientiam adeo vt si non humiliter sapiant. ⁊ nisi sese contrahant intra metas sue cognitionis nulli pertinacius inueniuntur neq̄ꝫ absurdius errores confingere Propterea non leuiter scribere debent vel docere. sed nec absq̄ꝫ cautela magna adherendum est eis. non preuia discussione diligenti ⁊ doctorum examinatione. In talibus quippe plurima sepe reperim⁹ aut falsa aut male explicata. ac proinde multā erroris materiam prebētia simplicibus quāq̄ꝫ in mlt̄is diuīa altissimaq̄ꝫ sint. Inter tales scripturas narrantur alique narratōnes aut regule vel doctrine particulares aliquoꝝ patrum veterum que magis admirande q̄ꝫ imitande dicuntur. Quēadmodū Johannes qui clymachus dicitur ponit virtutes esse impassibilitates ⁊ quedam valde austera super penitētia ⁊ peccatis. Et cassianus de libero arbitrio notatus. Et alij alia parum examinata aut nimis rigida tradunt que cōmunis schola theologice veritatis merito non admittit aut reijcit. Quāobrem bonum est mel cum fauo. sapor scilicet deuotionis cum lumine eruditionis aut si alterum dumtaxat obtigerit. vtatur quilibet dono suo. ambulet in vocatione sua abundet in sensu suo. ⁊ comedat mel quantū satis est. non plus sapiens q̄ꝫ oportet. Rectum quidem verbū enunciat Oratius qd̄ ab ipso postea Hieronimo non longe a materia traductum est. Qd̄ medicorum est promittunt medici tradunt fabrilia fabri. Conformiter satis ad illam logicorum maximā. Unicuiq̄ꝫ in sua arte perito credendum est Bene vale pater ⁊ frater in xp̄o apud quē tuarū me orationū participem fac Amē.

Explicit epistola magistri Johānis de Gerson ad fratrē Bartholomeū carthusieñ. de libro Ruysbroech.

Incipit libellus fratris Johānis de schoenhauia qui nititur defendere quedam dicta fratris Johānis Ruysbroech cōtra magistrum Johānem de Gerson Cancellariū pariensem.

Quoniā quidam doctor eximi⁹ parisiensis artis theologice/quedā dicta fratrꝭ Johis de Ruysbroech in libro q̄ intitulat̄ d' ornatu spūalium nuptiaꝝ min⁹ iuste vt opinor calūniat̄ ⁊ reꝓbat asserēs doctrinā eiusdē viri ī q̄busdā passibꝫ ⁊ spēaliter ī tercia ꝑte p̄fati libri esse erroneā a regula theologice veritatꝭ ac traditione sanctoꝝ patꝝ ⁊ doctoꝝ discrepantē. ⁊ ob h̄ nō esse recipiendā ⁊ abijciendā. Idcirco vt veritas hui⁹ doctrine quā a spūsancto arbitror effluxisse ⁊ emanasse. q̄ mgr̄ est veritatꝭ ⁊ nō erroris/plan⁹ elucescat. inq̄ꝫtū tenuitas mei īgenioli ⁊ exiguitas mee sciētie appetāt. tria ꝑ ordinē facere dei gr̄a aspirāte attēptabo. Primo intētionē v̄boꝝ suoꝝ q̄ꝫtū ad ea q̄ ibi arguūt̄ ⁊ rep̄hendunt̄ ⁊ tāq̄ꝫ erronea iudicant̄ explicabo. scd̄o q̄liter hec doctrina nō sit noua adinuētio ⁊ suꝑsticiosa. sꝫ om̄ino sn̄ijs noīatissimis doctoꝝ catholice fidei ꝯsona ⁊ ip̄oꝝ autoritate cōmēdata ⁊ approbata ꝓut dn̄s dederit explanabo. Et tercio q̄liter rōnes obiecte min⁹ efficaces sūt nec p̄dictā doctrinā euacuāt declarabo.

Quantum ad primum est sciendum ꝙ frater Johānes de Ruysbroech autor predicti libri

de ornatu spiritualiũ nuptiarũ ĩ tercia pte eiusdẽ libri nõ loquit̃ de illa vnione q̃ est p identitatẽ realis existẽtie. ꝺ qua dicit xps Joh. iiij. Ego ⁊ pater vnũ sumus. ĩmo in omnib̃ alijs libris suis ꝓtestat̃ ipe q̃ creatura nõ pt fieri creator. Nec loquit̃ etiã ꝺ illa vnione. q̃ est solũ p consensũ ⁊ ꝯformitatẽ volũtatis. q̃ est omnib̃ spũalem gratiã habentib̃. quemadmodũ legit̃ Act. iiij. q̃ multitudinis credentiũ erat aĩa vna ⁊ cor vnũ in dño. Sz loquit̃ de illa vnione q̃ ẽ p amorẽ liq̃factiuũ ⁊ excessũ ꝯemplatõis extatice. q̃ p nimia suauitate ⁊ magnitudine interni dulcoris ⁊ vehemẽtia amoris. animã liq̃facit ⁊ resoluit ⁊ totã virtutẽ rationis absorbet ꝺ q̃ dicit paul⁹. i. ad Cor. vj. Qui adheret deo vn⁹ spũs est. Ex pceptione eim̃ diuine p̃sentie ⁊ degustatõe interne dulcedis aĩa deuota in seipa quietatur. ⁊ sibi ac omnib̃ reb̃ creatis p desiderium inflãmatũ ⁊ in deũ totaliter expansuz fundit⁹ morit̃/ vt ꝓe possit dicere cũ apl'o Viuo ego iã nõ ego. viuit aũt in me xps. id est ego tot⁹ transformat⁹ in deũ p amorem nõ sum ĩ me sz in xpo. ⁊ ideo p amorẽ tot⁹ deificat⁹ loquor vt xps. Qꝺ etiã idez apl's dicit Corinthijs. An experimentuz q̃ritis ei⁹ qui in me loquit̃ xps. Qꝺ aũt liquescit ⁊ resoluit̃ in seipo nõ existit. sed recurrit ⁊ transformat̃ in illã imaginẽ q̃ sibi p̃sentialiter exhibet̃. Ex quo patet q̃ imago anime rõnalis p efficaciã diuini luminis in suã imaginẽ increatam deifice poterit trãsformari put docz apl's. ij. ad Cor. iij. Nos aũt reuelata facie gloriã dñi contemplantes in eandẽ imaginẽ transformamur a claritate in claritatẽ tanq̃ a dñi spiritu. qz a claritate imaginis create p quandã similitudinẽ trãsformabimur in claritatẽ imaginis increate. Et in hac transformatione imago rõnalis ꝯstituit̃ ĩ tãta cõformitate diuĩe assimilatõis q̃ est inexplicabilis omni lingue Qꝺ subtiliter videt̃ innuere apl's cũ dicit. i. ad Cor. ij. Oculus nõ vidit nec auris audiuit nec in cor hois ascẽdit. bonũ. s. inenarrabile qꝺ ꝑparauit de⁹ diligentib̃ se. Hoc eim̃ bonũ inenarrabile qꝺ ꝑparauit de⁹ diligẽtib̃ se pt dici p fecta ꝯformitas ⁊ indicibil' charitas diuine assimilatõis q̃ omni lingue indicibil' est ⁊ incõprehẽsibilis est omni mẽti/ nec vnq̃ pfecte cognoscit̃ nisi in speculo eternitatis qꝺ est verbũ diuinũ ⁊ essentia diuina ⁊ ergo de ista vnione ⁊ trãsformatõe credẽdũ est magis noticiã affectualẽ ⁊ exprimentalem habentib̃ q̃ solũ intellectualẽ. qz nemo hec scit nisi q̃ accipit p experiẽtiã vl' reuelationẽ. Et de ista indicibili claritate diuine assimilatõis locut⁹ est frater Johes de Ruysbroech in tercia pte libri de ornatu spũalium nuptiarũ ⁊ de hac vnione extatica intelligẽda sũt ei⁹ ꝓba ⁊ recipienda De q̃ vnione loquit̃ beat⁹ dyonisi⁹ libro ꝺ diuinis noib̃ capitulo ꝺ amore Et amor diuin⁹ extasim faciẽs ⁊ nõ sinẽs suũ ipsoz esse amatores sed amandoz. Propter qꝺ paul⁹ magn⁹ in ꝯtinẽtia diuini amoris diuino amore pticipãs. Viuo ego iã nõ ego viuit ꝓo in me xps tanq̃ sui amati viuẽs vita sic̃ valde diligibiliter. Nec dyonisi⁹. vñ patet q̃ amor extatic⁹ duo supponit. scilicet esse nature nostre ⁊ esse gre q̃ introducit in tanto gradu vt aĩa poti⁹ xpm sentiat q̃ seipam. Gra eim̃ tanq̃ deifica habz mentẽ deo assimilare ⁊ ipam deiformi dispositõe induere. Ad hos deiformes habitus tã excelsos tã a nra infirmitate tã longinquos ⁊ visui nostro tã abscõditos exponendos omnino minores sumus. qz ista sũt misteria regni dei q̃ vt existimo nõ cõmuniter oib̃ sed puritate intelligẽtie ⁊ diuinis illuminatõib̃ ⁊ gra ꝑuilegiatis cõmunicãda sũt. Int⁹ audiunt̃ ibiq̃ dicũt̃. ideo is q̃ foris sũt dici nõ debuerunt. Ne tñ hi q̃ foris sũt derelinq̃rent̃ si ab his q̃ intus sũt nõ vocarent̃. aliq̃liter erãt innotescẽda vt discerẽt ifirmi q̃ztũ eis desit. ⁊ ad quã pfectõez aspirare deberẽt. Dec eim̃ archana ⁊ pfunda si ñ gustant̃ nõ amant̃. et si nõ amant̃ nõ ĩtelligunt̃. ⁊ q̃ dijudicãda nõ sunt ab his q̃ nõ gustauerũt/ vnusq̃sq̃z eim̃ bñ iudicat q̃ nouit ⁊ hoz est bon⁹ iudex. vt ait philosoph⁹. ⁊ h̃ de primo.

Secundo videndum est qualiter doctrina p̃fati viri a sententijs sanctoz patrum nõ discrepat. sed per omnia ipis cõsonat ⁊ concordat. De hac eim̃ vnitate dicit beatus Bernard⁹ in epistola ad fratres ꝺ mõte dei. Unitas spiritus cum deo. homis cor sursum habentis proficientis in deuz volũtatis est pfectio. cũ iã non solũmodo vult qꝺ deus vult. sz sic est nõ tm̃ affectus sed etiã in affectu pfectus vt nõ possit velle nisi qꝺ deus vult. velle autem qꝺ vult deus hoc iam simile deo esse est. nõ posse

Defēsio iohānis d' scoenhauia dictor

velle nisi qd vult de⁹. ⁊ est iā esse qd de⁹ est cui iaz velle ⁊ esse idipm est. vñ bñ dicit qz tūc videbim⁹ eū sicuti est cuz sic similes ei erim⁹ ⁊ erimus qd ille est. Quib⁹ em ptās data est filios dei fieri data est ptās non q̄ dē vt sint de⁹. sz sint tñ qd de⁹ est/postmodū loquit d triplici similitudine hoim cū deo. ⁊ deinde subiūgit. Dicit aūt hec similitudo dei vnitas spūs nō tm qz afficit spiritū hois spūsanct⁹. sz qz ipa est spūsanctus de⁹ charitas q̄ cū sit amor pris ⁊ filij ⁊ vnitas ⁊ suauitas ⁊ bonū ⁊ osculū ⁊ amplex⁹ ⁊ q̄cq̄d cōmune pt esse ambor in sūma illa vnitate veritatis ⁊ veritate vnitatis. ⁊ idē homi suo modo fit ad deū qd cō substantiali vnitate filio est ad patrem vl patri ad filiū. cuz in amplexu patris ⁊ filij mediā qdāmodo se inuenit hominis btā ꝯsciētia/cū modo ineffabili incogitabili/q̄z fieri merek hō dei/nō de⁹. sz tñ qd ē de⁹. Ecce qūo ista sūia bñ omino ꝯcordat doctrine fratris Johis d' Ruysbroech ⁊ mutuo sibi ꝯsonāt. Hoc idē patet ex epla inferi⁹ annotata. quā q̄dā vir deuotissim⁹ ⁊ doctissim⁹ cōposuit in q̄ sub breuib⁹ verbis descript⁹ est tot⁹ pcessus libri fratris Johis Ruysbroech d' ornatu spūaliū nuptiar/cū his ꝯcordat gilbert⁹ sup cantica ꝓmone. ij. vbi distinguit d triplici lectulo prim⁹ est ppri⁹ spōse. Secd⁹ est cōis spōse ⁊ spōsi. Terci⁹ ppri⁹ est spōsi. Sponse lectul⁹ est cū quietis ⁊ pacatis ⁊ cōpositis moriby intra se collecta redescit. Cōis est cū iā incipit oblectari ī spōso. Sz ppri⁹ spōsi est qñ sui oblita penitus ⁊ ex se exuta tota trāsit in ipm ⁊ q̄si induit ipso dilecta ipi⁹. In lectulo suo nō effluit spōsa extra se nec turbat ī se. In lectulo cōmuni affluunt illi delicie q̄dā de psentia spōsi. In illo lectulo q̄ sol⁹ est spōsi amoris exagitata incendiū ebullit ⁊ excrescit. effusa ⁊ effluēs tota trāsfundit in ipm. ⁊ ī similē absorbet q̄litatē. In primo penes se est. In secūdo penes illā spōsus. In tercio penit⁹ est ipa penes ipm. ⁊ si dici pt non est nisi ipe. In pmo q̄rit. In scdo adheret. In tercō vnit illi. In primo tranq̄llitatē ppriā possidet. In secūdo quandā merek cōmunitatē cū dilecto. In tercio absumit ⁊ absorbet ī q̄ndā charitatis ⁊ gre vnitatē. Hec gilbert⁹ vbi supra. Cū pdictis ꝯcordat dyonisius magn⁹ sic patet in autoritate supius allegata ⁊ pluriby locis libror suor. Et hugo de sancto victore cōmentator psati dyonisy sup septimū angelice hierarchie dicēs. Sic intelligas q̄nta est vis veri amoris ⁊ dilectōis si tñ intelligi pt qm dilectio sup eminet sciētie ⁊ maior est intelligētia plus em diligit q̄z itelligit. Intrat dilectio ⁊ appinq̄t vbi sciētia foris stat. Et reddit rationē isti⁹. Quia ver⁹ amor siue charitas nullū patit mediū inter se ⁊ obiectū qd est de⁹. sz vehementer tendit in ipm īmediate Et ideo nunq̄z quiescit donec oia trāseat ⁊ ad ipm dilectū ⁊ in ipm veniat. Unū subdit ibidē. Dilectio siue amor impetum sequens ardētis desiderij sui nec dissimulare valēs donec ad amatū puenerit/amato appropinq̄t q̄z tū pt/ ⁊ eo ampli⁹ sitiēs intrare ipm cupit ⁊ esse cuz ipo/ ⁊ esse tā ppe vt si fieri posset ⁊ idē ipm sit qd ipe Nihil em veloci⁹ nihil acuti⁹ nihil subtili⁹ amore aut penetrabili⁹. qz natura sua nō quiescit donec naturaliter amabilis totā penetrauerit virtutē ⁊ pfunditatē ⁊ totalitatē q̄z tū pt. Huic etiā sentētie alludit p omnia vercellēsis sup cantica dicēs. q̄ affect⁹ ⁊ intellect⁹ simul coambulāt vsq̄z ad nouissimū defectū intellect⁹ vbi habet sue cognitionis ⁊ sui lumīs ꝯsummatōez. Affectus aūt adhuc ꝯtinet principalia in deū suspiria ⁊ supintellectuales extēsiones ⁊ īmissiones/feruidos vulgares ⁊ fulgidos feruores ad quor oim sublimes excessus ⁊ excedētes sublimitates intelligētia trahi nō pt. sz sol⁹ principal' affect⁹ deo vnibil'. Et postea ibidez dicit. Tanta est virtus veri amoris ⁊ pulcritudinis q̄ nō solū facit homines ⁊ ãgelos excedere naturā ppriā vt in deū ascēdant. sz etiā deū q̄si naturam ppriā egredi vt ad creaturas q̄si infra naturam suā pducendo descendant. Ecce qūo oēs isti excellētissimi doctores in ⁊ ꝯueniunt q̄ aia qñ rapit ī diuini lumīs abissuz. tota deficit a seipa ⁊ ī illū quē diligit totaliq̄scit ⁊ supintellectual'r ei vnit. ⁊ vnitissime trāsformat in ipm ita vt aia dū a seipa alienat dū ī istō diuini archani secretariū rapit. dū ab illo diuini amoris incēdio circūdat ītime penetrat ⁊ inflāmat seipaz penit⁹ exuit ⁊ diuinū q̄ndā affectū induit et inspecte pulcritudini ꝯfigurata tota ī aliam gloriam trāsit.

Ds plibat rñdendū ē tercō ad obiectōnes ⁊ rōnes q̄by dñs cancellarius doctor venerabilis et vir

eloquentissimus doctrinam prefati viri
videlicet fratris Johis d̃ ruysbroech vi/
deꝯ aliq̃liter calũniari ⁊ reprobare. Scie/
dũ est ꝗ ꝗ autor p̃fati libri d̃ ornatu spũa/
liũ nuptiarꝝ nõ sic ille mgr̃ arbitraꝯ homo
ydiota fuit ⁊ sine lr̃is in ꝓ male erat infor/
matus. sz erat sacerdos vt spero deo acce
ptissim⁹ prim⁹ prior ⁊ fundator cuiusdaz
monasterij canonicorꝝ regulariũ in brabã
tia appellati viridis vallis cameracensis
dyocesis ⁊ siti ĩ quadã silua q̃ vocaꝯ zonia
iuxta ciuitatẽ famosã que dicit̃ bruxella.
Qui doctrinã suã nõ latino sermone sed
theutunico cõscripsit licet eĩ cõpetentis
sciẽtie fuerit nõ tñ tã eminẽtis sciẽtie erat
ꝗ p̃fatã doctrinã latino ꝯmone tã cõposi/
to ⁊ stilo tam elegãti scribere potuisset nisi
speciali dono dei sibi datũ ꝓ fuisset. Sed
quidã frater eiusdez monasterij vir valde
ingeniosus ⁊ lr̃atus postmodũ ob pfectũ
oĩm nationũ quosdaz librorꝝ suorꝝ latino
sermone transferre in psona ipsi⁹ curauit
Ammirãtes ergo doctrinã ei⁹ laico ꝯmo/
ne ꝛscriptã faciliter ppendere possũt ipm
nequaq̃ hãc didicisse ab homie vt ab hu/
mana sciẽtia. sz accepisse a deo ⁊ a diuia sa
pientia ⁊ mgr̃a vnctione. a fratribꝫ eĩ ei⁹
cognosci ꝑt ꝗ fuit hõ missus a deo. cui in
his nouissimis diebꝫ hec deuota archana
⁊ pfunda atq̃ diuia de⁹ dispensanda lar/
git⁹ est vt noua admonitio suos meli⁹ at/
traheret auditores. ⁊ vt sectã illorꝝ libero
rũ spirituũ q̃ tpe vite sue multũ in brabã/
tia ⁊ illis partibꝫ pullulabãt extirparet et
errores ipsorꝝ denudaret. Uiuit eĩ homo
iste dei postq̃ illud lamẽtabile scisma ĩ ec/
clesia surrexit. nã a tpe mortis sue. xxv. an
ni fluxerũt vel circiter. Hac ergo occasio/
ne ⁊ necessitate cõpulsus hec pfunda ⁊ sub
tilia theutunico ꝯmone ꝛtexuit. Qui qui
dem hãc doctrinã absq̃ aliq̃ labore studij
sola gr̃a spũssancti ei⁹ mentẽ docente ⁊ p/
lustrante eructauit sic bene compruz est il
lis q̃ secũ ꝛuersati sũt ⁊ secretorꝝ suorꝝ con
scij fuerũt. Si ergo stil⁹ libri ĩ latinũ trãs/
lati magis redoleat humanã eloquẽtiã q̃ꝫ
diuinã ꝓ nõ imputandũ est autori sz trãs/
latori. Qui quidem trãslator p eo ꝗ orna
tui ⁊ eloquẽtie sermonũ plus opam dedit
q̃ꝫ forte expedit ⁊ quedã p arbitrio suo ad
didit in p̃dicti libri trãslatõe multũ desu/
dauit. licet autor ab hac desudatõne liber
⁊ expers fuerit cui oia q̃ docuit put pie cre
dim⁹ spũssanct⁹ inspirauit ⁊ ãministrauit
licet etiaz doctrina istius viri in latinum
trãslata sit multũ gratiosa cõpunctiua et
deuotõis excitatiua. tñ ignitũ eloquium
dñi vehemẽter qd̃ in verbis illius theutu
nicis inuenit̃ m'to gratiosi⁹ est. magꝭ mo
uens afficiẽs ⁊ accendẽs legentẽ ita vt du
rissim⁹ corde sit q̃ nõ ex eorꝝ lectione com
pungaꝯ ad deuotionẽ excitetꝯ ⁊ ad melio/
ra pueheaꝯ ⁊ sublimetꝯ. Uerũtamẽ ꝗ dict⁹
doctor egregi⁹ sentiat tertiã partẽ hui⁹ li/
bri penit⁹ rescindendã tanq̃ꝫ discrepantez
a doctrina sana sanctorꝝ doctorꝝ nõ ꝛsen/
tio sibi in ꝓ. sz videt̃ mihi esse approbãda
doctrina hui⁹ tertie ptis ⁊ asserẽda tanq̃ꝫ
ꝛsona ⁊ ꝛcordãs p oĩa doctrinis ⁊ senten/
tijs sanctissimorꝝ ⁊ famosissimorꝝ doctorꝝ
toti⁹ eccl'ie. sicut satis declaratũ est capitu
lo p̃cedenti. Doctrina eĩ hui⁹ tertie ptis
intelligenda est de illa vnione extatica sic
superi⁹ dictum est ĩ primo capitulo. De q̃
vnione iste mgr̃ nullã facit mentionẽ ĩ epi
stola sua. Q, etiã dicit ꝗ tertia ps eiusdẽ
libri repudianda est tanq̃ꝫ male explicata
notandũ est ꝗ d̃ deo meli⁹ possum⁹ cogi/
tare q̃ꝫ loq̃. Conãtes ergo hoĩes sancti de
deo loq̃ nec valẽtes nisi ꝓ̃bis aptioribus
ꝓ̃bis q̃ dicẽda sũt exprimũt ⁊ modũ loq̃n
di quẽ vsus sanctorꝝ patꝝ tenuit imitaꝯ
⁊ sic autor hui⁹ libri in ista materia altissi
me ⁊ sũme ꝛtemplatõis imitat⁹ est modũ
loq̃ndi sanctorꝝ patrũ qui de hac materia
locuti sũt. vtẽdo quibusdã ꝓ̃bis nõ ꝓprie
sz trãssumptiue sicut ista materia exigit.
Secũm exigentiã materie ꝯmones sũt ex/
petẽdi. sic eĩ dyonisi⁹ ĩ libris suis caligi/
nẽ vocat. qũ spũs rõnales inducunt̃ ĩ istõ
interi⁹ cenaculũ diuine claritat⁹. vbi clau
sis sensuũ hostijs secreti⁹ castissimo ãple/
xu ꝛueniũt cũ dilecto. ⁊ tñ maxia illustra
tione ibi irradiaꝯ. Sil'r q̃ mentẽ ꝛtigit
rapi ⁊ in suipsius extasim perduci tunc
annihilari dicit̃. quia mens in extasi posi
ta sibi ⁊ oĩbus creaturis funditus mo/
ritur inquantũ seipam nesciẽs sui ⁊ omni
um creaturarꝝ obliuiscit̃. Ideo de talibus
mẽtibꝫ dicit apl's ad Col'. iij. Mortui estis
⁊ vita vestra abscondita est cuz christo in
deo. Sic etiã spirit⁹ rationales seipsos p
dere est oĩno non sentire semetipsos ⁊ a
seipsis exinaniri ⁊ pene annullari vbi tñ
meli⁹ secum sũt. cũ sic sũt ꝗ tñ vbi sint ne/
sciant ⁊ licet hucusq̃ꝫ seipos habent. tñ se

modo ꝑdicto ꝑdiderunt. Qd vtiq; videt ꝓtiglsse apl'o cū ī raptu ꝓstitut⁹ an in corꝓore vl'extra corp⁹ esset. ꝓsus se asserit ignorare. Scriptura sacra eo spū exponenda ꝛ intelligēda est q̄ plata Et sic arbitroꝛ q̄ si dicta hui⁹ prioris �means illū sensū diuinū ꝛ spūm intelligant q̄ plata sūt q̄ in eis error nō apparebit sz mera ꝛ clara veritas relucebit. Sepe sancti viri d altissima cōtemplatōne quedā ꝓferūt q̄ min⁹ ꝑfecti qꝛ penetrare nō possūt lapsū errorīs putant Nō puto dici potuisse. qd hunc priorem puto sensisse. Est em̄ iste mod⁹ sentiendi alien⁹ ab omni modo vsitato sentiēdi. Uñ nec vsitatis ꝓbis ꝑt aliq̄ten⁹ explicari Et ideo qñ viri ꝑfecti nr̄a instantia ꝛ inopoꝛtunitate ac charitate deuicti aliq̄d nobis de tali affectōe vel intelligētia temptauerunt reuelare succūbunt verbis. vel talia ꝓba loquunt q̄ nr̄m intellectuz excedunt. Suauitas hec q̄ deuot⁹ mentib⁹ in vnione intima dei ꝓpinat tā sublimis est q̄ nec vocali nec mētali ꝓbo est exp̄ssibilis sz sola attingibil' est expientia/ ꝛ ḡ nō est mirū si illud qd dicit d indiciali eo modo q̄ dici ꝑt sit min⁹ gratū min⁹ placeat min⁹ acceptet ab his q̄ talia nō sūt experti. Et qꝛ hāc vnionē intimā ꝛ extaticā in q̄ spūs rōnalis ꝑfecta assimulatōe cōformat imagini sue increate. ꝑdict⁹ autoꝛ conat⁹ est explicare q̄ tñ difficillima est ad disserendū idcirco quedā ꝓba ꝓtulit q̄ a q̄ꝓpluribꝫ ñ capiunt. Que tñ si recte fuerint intellecta ꝛ ad intentōez dicētis respect⁹ habeat nō errorē sz ꝓcessam puto ꝓtinēt veritatem.

¶ Pro quoꝝ verboꝝ pleniori intellectu habendo sciendū est q̄ hec vnio extatica q̄ ꝓsistit in amplexu vnitino sūmi boni tripliciter ꝛ sub triplici habitudine ꝓcipit ī hac vita. Aliqñ em̄ ꝓcipit ex diuine claritatis ꝛ essentie trāsitoria visione ꝛ ꝓtēplatione. Interdū ex diuīe suauitat⁹ ꝑlibatoria fruitione. Interdū ꝓo ex diuīe immēsitat⁹ iocūda āmiratōe. Et de aliq̄ istoꝝ triū modoꝝ siue d vnoquoq; puto esse intelligēda dicta tercie ꝑtis ill⁹ libri de ornatu spūaliuz nuptiaꝝ potissime tñ d primo modo. videlicet de illa vnione ꝛ ꝓtemplatione q̄ fit in raptu Primū hoꝝ liquet in paulo q̄ fuit ī raptu intuitiua ꝓtēplatōne diuīe essentie trāsitorie illustrat⁹. Et licet paul⁹ ī illo raptu habuerit actū beatificū tñ ex ꝫ nō potuit dici ꝑfecte beat⁹. qꝛ ñ habuit statū beatificū nec etiā illū actū modo cōprehēsoꝝ puto ꝑmanēter ꝛ īmobiliter sic habēt beati. sz fluxibiliter ꝛ trāsitorie sic lumē ꝓtinuat ī aere ad solā ꝑsentiam solis q̄re nō debuit dici ex ꝫ ꝑfecte beatus. Secund⁹ mod⁹ apparet in ꝓpheta dauid q̄ tāta dulcedīe diuīe suauitatis replet⁹ fuit q̄ tanq̄ ebri⁹ clamauit. Delectationes in dextera tua vsq; ī finē innuens ꝓ ꝫ q̄ mēsura ꝛ magnitudo hui⁹ suauitatis nullo termino vl'fine poterit coartari. Terci⁹ mod⁹ patebit ī regina saba q̄ visa gloria ꝛ magnificētia reg⁹ salomonis pre magnitudine āmiratōis defecit ꝛ in extasim rapta fuit De talib⁹ mentib⁹ verificat illud qd scribit Isa. lx. Tūc videbis ꝛ afflues ꝛ mirabit ꝛ dilatabit coꝛ tuū. qꝛ in illo lumīe thearchico tibi diuinit⁹ influxo videbis illa q̄ nec ocul⁹ vidit nec auris audiuit ꝛē. in q̄ excellētia illius visionis ꝛ cognitionis designat.

Pro ampliori vero declaratōe ill⁹ dicti q̄ ꝑfatus mgr̄ dicit q̄ doctrina ill⁹ tercie ꝑtis ñ stat cū determinatōe decretal' Sciendū est q̄ quicūq; pie libꝫ alicui⁹ eccl'iastici doctoris legit si quid ī eo q̄si dubiū ꝛ scrupulosū inuenerit. nō statim exardescēdo inuadit. sed inspicit ꝛ discernit ꝛ retractat ex circūstantiis ꝛ ex scriptis eiusdē autoris. ꝛ ad vltimū pri⁹ eligit cōfiteri se ignorare vl'nō intelligere q̄ illi errorīs notā impingere nisi manifesta ī eo heresis deꝑhendat. Cōstat em̄ catholicos p̄res q̄ diuersos libꝛos ꝓscripserūt d eadē sñia nūc obscuri⁹ nūc apti⁹ fuisse locutos. nec ꝫ ducit ꝑ incōueniēti. Uarietas em̄ affert pulcritudinē ꝛ delectat audiētes siue legētes rara ꝛ difficilia bis delectāt ait oratī⁹ poeta. Sic igit sepedict⁹ frater Johānes de Ruysbroech licet ī tercia ꝑte libri d ornatu spūaliuz nuptiaꝝ de illa sublimissima materia ꝛ obscurissima obscuri⁹ sit locut⁹ ī alis tñ loc⁹ ꝛ libris suis vbi d eadē materia dogmatisat plani⁹ ꝛ apti⁹ suā intētionē explanauit. Uñ ī libro suo q̄ dr de calculo vl'de ꝑfectōe filioꝝ dei ipe manifeste ꝑtestat q̄ ī possibile ē nos ex toto deificari nr̄amq; creatōez ī creatorē mutatos amittere. Diuīa em̄ natura sic ī se ē īmutabilis ꝛ incōuertibil'. ita nō sinit aliā naturā ī se essentialr ꝓuerti. Impossibile ē ei vt creatura de⁹ vl'creator efficiat. Uerūtñ deo ꝑ

mediũ ⁊ sine medio vnimur per medium videlicet gr̃e sue ⁊ nostroꝝ opeꝝ. Gr̃a eim̃ dei mentẽ nostrã irradians docet nos veritatez. dirigitq̃ nos ad oim̃es virtutes ⁊ ĩ eternã dei dilectionẽ. ⁊ amoris exercitiũ veriũtamẽ vltra has gr̃az ⁊ virtutes inter deũ ⁊ nos mediãtes deo etiam sine medio vnimur qñ ĩpetu ardẽtis amoris excedimꝰ oim̃e creatũ vsq̃ ĩ ipas supsubstãtiales dei diuitias vbi ĩ amore cũcta trãsimꝰ moriẽtes oim̃i ꝓsideratõe in quandã insciẽtiam ⁊ caliginẽ ibi agimur ⁊ superinformamur ipo ꝓbo etno qõ ẽ imago pr̃is. Huic s̃nie oẽs pr̃es superiꝰ notati ꝓcordãt. Cũq̃ sic deo vnimur remanet tũ ĩ nobis scitꝰ viuꝰ ⁊ amor actiuus. Qm̃ absq̃ scitu nr̃o deũ videre nõ possumꝰ nec sine amoris exercitio deo vniri vnitionẽq̃ fuare valemꝰ. Si me ignorãte totiꝰ mũdi dñs essem q̃d mihi p̃staret solatij. Idcirco sentiemꝰ nos eternal'r gustãtes ⁊ possidẽtes teste xpo q̃ ait. Hec est vita eterna vt cognoscãt te solũ verꝝ deũ ⁊c. Sic g̃ patet vitã nr̃am eternã ꝓsistere ĩ discreta siue distinctiua cognitione dei ⁊ ꝓtẽplatõe dei intuitiua. Vltra oia tũ hec erimꝰ q̃si expirati supra spũm sine spiritu ĩ abyssali ⁊ incõprehẽsibili ⁊ immẽsa dei gl'ia. Itẽ spũs dei q̃ nob flat efflu it ⁊ inspirat vt deũ diligamꝰ ⁊ fruties opemur/nos eim̃ ad se ⁊ ĩ se attrahit ⁊ intrahit vt in ipo quiescamꝰ ⁊ eo pfruamur. Et in his duob eterna vita stat quẽadmodũ p aeris inspiratõez ⁊ expiratõez diastole ⁊ sistole nr̃a vita pseuerat materialis. Et ex his patet q̃ nõ cõtradicit decretali qz ipse ponit sic decretal' asserit br̃itudinẽ nostrã ꝓsistere ĩ visione dei intuitiua ⁊ fruitõe diuine essentie. Preterea scio q̃ beatꝰ Thomas de aq̃no clare dicit q̃ ĩ visione q̃ videtur deꝰ p essentiã oportet q̃ deꝰ sit forma intellectꝰ nr̃i/qz quacũq̃z alia informaret/illa nõ duceret nos ĩ essentiã diuinã. ⁊ g̃ ĩ ipsa essentia diuia erit q̃si forma intellectꝰ q̃ intelliget. Nõ quidẽ nõ oportet ita intelligi q̃ diuia essentia sit ꝓa forma intellectꝰ nr̃i vl' q̃ ex ea ⁊ intellectu nr̃o efficiat vnũ simpliciter sic in naturalib ex forma ⁊ materia naturali. sz qz ꝓportõ diuie essentie ad intellectuz nostꝝ est sic ꝓportio forme ad materiã ⁊ q̃ fiat vnũ q̃ntũ ptinet ad actuz intelligẽdi. Et vlteriꝰ dicit q̃ deꝰ ĩ patria nõ tm̃ erit cognitio q̃ cognoscet ab aia sz etiã p quã aia cognoscet. Et q̃ cõcludit q̃ beatꝰ thomas fuit istiꝰ opinionis q̃ deꝰ p suã essentiã est ꝓiungibilis intellectui nr̃o nõ tm̃ sic quin ibi erit lumẽ glorie mediuz qõ eleuabit intellectũ nostꝝ ad ꝗ q̃ possit ꝓiungi essentie increate. sz ab ꝗ medio nõ dicit cognitio mediata. qz non cadit inter cognoscẽtẽ ⁊ rẽ cognitã sz est istud qõ dat cognoscẽti vim cognoscẽdi. Istud erit in patria. Sz ĩ statu vie nullꝰ intellectꝰ pure creature p̃t in visione dei p essentiã puenire p aliquã dispositõez sibi inherẽtẽ. sz cõtingit aliq̃n diuina ꝗtute q̃ aliq̃ res miraculose pducit in aliqõ in qõ nullo modo p̃t p aliq̃s dispositões sibi inherẽtes pduci. sic q̃ virgo pariat ⁊ q̃ ignis in aia cõburat. Et sil'r p̃t miraculose fieri q̃ diuia virtute aliq̃s intellectꝰ creatꝰ nõ habens nisi dispositões vie eleuet ad videndũ deuz p essentiã. nec tm̃ ex tali visione dicit beatus simpliciter. sz ꝓm q̃d tm̃ q̃ntũ cõicat ĩ actu beati. Puto q̃ hec dicta beati thome pbabiliter sustineri possũt absq̃ piculo heresis ⁊ p̃iudicio fidei. Insup p̃dictꝰ mgr̃ dicit q̃ nullꝰ theologoꝝ vnq̃ talẽ modũ beatitudinis posuerit q̃lis ab isto autore explicat videlicz q̃ aia tũc desinit esse in illa existẽtia quã prꝰ habuit ĩ ꝓprio genere ⁊ ꝓuertit seu trãsformat ⁊ absorbet inesse diuinũ ⁊ ĩ illud esse ideale defluit qõ habuit ab eterno ĩ essentia diuina. Pro cuiꝰ dicti euidẽtia est ꝓsiderandũ q̃ qñ aliq̃ scriptura est mistica ⁊ obscura tũc obseruãdũ est q̃ interp̃tatio fiat ꝓm intentionẽ dicentis. Nihil est eim̃ ita bñ dictũ qõ nõ possit male interp̃trando ⁊ narrãdo deprauari. Fateor ergo verꝝ esse q̃ nullꝰ doctoꝝ modus beatitudis ponit ꝓm quẽ iste mgr̃ sua verba intelligit ⁊ recipit. Sed nequaq̃ arbitror autorẽ huiꝰ libri ita desipuisse q̃ ipse sic sentiret sic iste mgr̃ sibi imponit nec illũ sensũ ꝗba sua p̃tendunt si diligenter inspiciant. sz potiꝰ sic itelligẽda sũt. q̃ mẽs dulcedine verbi diuini illecta rapit. ⁊ illabit a seipa vt verbo fruat. Illicq̃z ibi nosmetipsos excedimꝰ in caliginẽ ⁊ in modi carentiã inscrutabilẽ ibi nos deꝰ ex nobis ipis trahit trãsformat ⁊ deglutit in ipsam pfundissimã diuinitatẽ trãquillitatem in ipam sui supessentiã ⁊ sui spũs vnitatem amoris q̃ absorptõez vbi vi amoris extatici assequimur illã ꝓformitatẽ ⁊ deiformitatez quã ꝓm rõez idealẽ habuimꝰ ab eterno ĩ mẽte diuina ibiq̃z vnũ effecti sumus

cum deo. Nec vnitas non intelligēda fm identitatē realis existētie. sz fm quandaz ꝓformitatis ⁊ trāsformatōis silitudinem sequaq̄ ergo estimādū est p̄fatū fratrem Johannē de Ruysbroech fuisse istius opinionis vel erroris q̄ voluisset asserere spiritū rōnalem in beatifico vniri diuine essentie p trāsformatōez essentialē in identitatē diuine nature. aut q̄ nō sit necessariū q̄ potētia intellectiua creata sit eleuata p habitū supnaturalē lumīs glie ad eliciendum actū beate visionis. Sz ita videt sapere q̄ qr ipe de⁹ ꝓpter summā ei⁹ simplicitatē mēti illabit ideo cognoscem⁹ eū in seipo obiectiue ⁊ etiā per seipm repsentatiue vt ly in ipo excludit mediationē specie qr ī patria deus absq̄ specie ⁊ silitudine cognoscet. ⁊ ly per ipm excludat mediatōnē lumīs extranei diuinā essentiā repsentantis. qr essentia diuina ī suo ꝓpio lumine videbit. Nō em requirit aliud lumē de foris ab essentia. sic lumē solis requirit ad videndū colores ⁊ rez species: q̄s in tenebris videre nō possum⁹. sz p ꝗ nō vult dicere/ quin actu nr̄o creato/ ipm deū cognoscam⁹/ ⁊ p ꝗsequēs optet q̄ ipa potētia intellectiua sit p habitū supnaturalē informata vt possit ptingere ad istud obiectuz finitū ad qd̄ et se ptingere nō pt. Et qr in visione beatifica ipm visū nō videt p similitudinē sz p essentiā efficit qdāmodo intra videntē. Et ꝗ aūt q̄ ipm visū receptū est intra videntē vnit sibiipm videntē. vt fiat q̄si quedā penetratio mutua p amorē sic dicit Joh. iij. Qui manet ī charitate ī deo manet ⁊ de⁹ in eo. Ad vnionē aūt maxime ꝓueniētis sequit delectatio sūma ⁊ ī ꝗ pficit nostra felicitas. Et q̄ patet q̄ gaudiū fruitōis in actu diuine visionis q̄ videt diuina essentia nude in seipa inchoat sz in dilectōne ⁊ amplexu vnitiuo ⁊ gustu affectuali diuine dulcedinis pficit ⁊ ꝓsummat. Quānis em fruitio nō sit sine visione. pfecti⁹ est tm in dilectōe. Sic em hic pfectius est diligere q̄ agnoscere sic ⁊ ibi intellect⁹ noster implebit leticia visionis: sz affect⁹ noster implebit leticia dilectionis cui ꝓuenit ꝓire ⁊ trāsformare. Ad gaudiū beatitudinis tria ꝓcurrūt. perfecta visio. plena cōprehensio. inhesio amoris consūmati. Et ī isto stat tota sūma dictoruz fratris Johānis de ruysbroech ꝓcernentiuz p̄sentē materiā. Uñ sicut ex ipis dictz manifeste colligi ⁊ elici pt ipe ponit beatitudinē nostrā ꝓsistere in distinctiua siue discretiua cognitōe ⁊ ꝓtemplatione dei intuitiua. ⁊ hanc vocat beatitudinē actualē. ⁊ in fruitione dei quiescitiua vbi aia igne diuini amoris resoluta liq̄scit ⁊ deficit a seipsa ⁊ spoliata oīm viriū suaꝝ ꝓpria ⁊ naturali actiuitate mentalē simplicitatē induit ⁊ imaginis increate assequit assimilationē. Gaudiū fruitōis est tante magnitudinis ⁊ tā indicibilis suauitatz q̄ mēs beata vel humana plene cōprehēdere nō pt. sz tota absorbet ex plenitudine illi⁹ gaudij sic stilla aque absorbet a vino forti. vt dic Bet. Et istū gustū fruitōis oēs vires aie indicibili gaudio absorbēt ⁊ hāc inhesionē ⁊ amplexū mellifluū indissolubilis charitatz et absorptionē abyssabilē amoris vbi aia in abyssat ⁊ totaliter in deū trajicit ⁊ trāsformat appellat beatitudinē essentialē. qr ibi aia oīm viriū suaꝝ actiuitate spoliatur ⁊ vtit sola ꝓsolatōe diuīe suauitatis. Ibi inquit in pace in idipm dormit ⁊ requiescit. dormit ī quietatōe plena intellect⁹. requiescit in plena satiatōe affect⁹. Et sic patet q̄ sensus ei⁹ est verissimus nec discrepat a sentētia sanctoꝝ patꝝ. Et si est aliq̄s error in dictis suis ille solū stat in q̄d nois. noia aūt sūt ad placitū. ⁊ ideo talis error nō est magni ponderis. Q̄, aūt dicit q̄ ad fruitionē spectat plena cōprehēsio. ꝗ non est sic intelligēdū q̄ beati cōprehendūt totaliter ipm deū fm omnē modū q̄ est cognoscibilis. talis em mod⁹ cōprehensionis diuine nature est impossibilis omni creature vt patet Joh. i. vbi dicit. deū nemo vidit vnq̄. Sz iste mod⁹ cōprehensionis attenditur q̄tū ad īmediationē cognitōnis. de q̄ superi⁹ dictū est. qr beati verbū eternū et oīa alia in seipo ⁊ p ipm cōprehendēt ⁊ cognoscent. Juxta illud p̄s. In lumine tuo videbim⁹ lumē ꝗ est teipm qui es lumen subsistens dicit Augustin⁹.

Restat nūc vlteri⁹ videre q̄liter sane intelligēda sunt illa dicta fratris Johānis d̄ ruysbroech q̄ dñs cancellari⁹ in epla iudicat esse repudiāda tanq̄z erronea vel male explicata quoꝝ primū est istud q̄ d̄r. Perdit aia ꝓtemplantis ī esse tali diuino abyssali. ita q̄ non sit repibilis ab aliq̄ creatura. ꝗ vez est si sane ītelligat. Sic quippe intelligendū est q̄ in ꝗ gdu ꝓtemplatōnis

qm̃ mens rapiť in diuini luminis abyssũ
oim exterior obluiscit. nesciq; penit⁹ se
ipsam/seip̃m exuit ⁊ diuinũ induit quen/
dã affectũ ⁊ supmundanũ/totaq; trãsit in
deũ suuz/ ⁊ in aliã gloriã quã creatura sub
esse creaturali nõ attingit. qz in tali statu
esse suum creatũ ⁊ sue nature hõ excedit/ ⁊
sub esse diuĩe gr̃e ita sublimiter diuĩe sub/
stantie vnit q oẽs vires ⁊ potẽtie rõnales
supra se eleuant ⁊ in diuinã claritatẽ trãs/
formant/ ⁊ sic non est repibilis ibi ab aliq
creatura. Supra intellectũ em̃ ⁊ mentem
ibidẽ deũ cognoscit. Intellect⁹ em̃ noster
⁊ sensus corpore intra terminos creatu/
re exercent nec etiã intellectus excedit ens
aut speculũ. Unitio aũt excedit sublimi⁹
intellectũ theoricũ q̃z intellect⁹ imagina/
tionẽ vel sensuz. Mens em̃ in hac vnione
diuina ⁊ extatica transcendit omnẽ crea/
turã ⁊ seip̃az ⁊ omnẽ actũ viriũ appĥensi/
uarũ. Et p tãto dicit q nõ est repibilis ab
creatura. Ad hanc abstractionẽ dyonisi⁹
inuitabat thimotheũ ĩ mistica theologia
dicẽs. Tu aũt amice thimothee/circa mi
sticas visiones forti ꝓritõe ⁊ sensus relin
que ⁊ intellectuales opatões ⁊ oia sensibi
lia ⁊ intelligibilia ⁊ oia existẽtia ⁊ nõ exi/
stentia. Et sicut est possibile ignote ꝓsur/
ge ad ei⁹ vnitionẽ q̃ est sup omnẽ substan/
tiã ⁊ cognitõez. etem̃ excessus tuip̃si⁹ ab
om̃ni irretẽtibili ⁊ absoluto mũde ad sup/
substantialẽ diuinaz tenebraz radiũ sur/
sum ageris. vide aũt vt null⁹ indoctoruz
hec audiat. In ĥ ꝛbo dionisij sapiẽtia sũ
ma includit/ ⁊ culmẽ toti⁹ pfectõis vt pos
sibile est/ via ⁊ pfunditas libroz dionisij
ariopagite. ¶ Qd̃ p̃terea subiũgit q intẽ
tio autoris pfati videť esse q aĩa desinit es
se in illa existẽtia qua prius habuit claret
ex supra dictis q intentio autoris talis ñ
fuit q̃lis exprimit a p̃dicto magistro. sz ex
abundãti licet nõ incõueniẽter possumus
dicere q intentio autoris talis est q excel/
lentia rationalis creature in ĥ pficit ⁊ cõ/
summať qñ ꝓsurrectõe amoris extatici in
illud principiũ reuertit vnde primordia/
liter exiuit. ⁊ qñ aĩa intrat in istud diuini/
tatis archanũ ⁊ in illud intime quietis se
cretũ. tunc non oportet q ibi fiat corpis ⁊
aĩe dissolutõ/ sz in hmõi trãsformatõe aĩa
diuidit a spũ p hũc modũ vt qd̃ aĩale cor/
pulentũ ⁊ fetulentũ est deorsũ remaneat.
Spũs aũt ⁊ qd̃ spũale est ad sũma euolet
⁊ vsq; ad speculatõez diuine gl'ie sublime
tur/ ⁊ in eandẽ imaginẽ trãsformeť. Nihil
in creaturis vt dicit Richard⁹ in libro de
exterminatõe mali hac diuisione mirabi/
lius cernitur/ vbi istud qd̃ est essentialiter
vnũ atq; indiuiduũ/ in seip̃m in quandaz
portionẽ diuidit/ neq; in hoĩe vno alia est
essentia ei⁹ spũs atq; alia ei⁹ aĩa sz vna ea
demq; substãtia simplicis nature. Hõ em̃
in ĥ gemino vocabulo gemina substantia
intelligit/ sz tñ ad distinctõez ponit gemi/
na portio eiusdẽ essentie. Uñ supior p spi
ritũ. alia inferior p aĩaz designať ¶ Uñ p
planiori intellectu istoz habẽdo est ꝓside
randũ q spũs noster q̃nq; intantũ a corpe
⁊ aĩa diuidit vt spũs in spiritu ⁊ asserať et
q̃nq; spũs sup̃ spũm esse dicať. ⁊ q̃nq; spi/
ritus sine spiritu esse credať. Primũ patz
in Johãne q̃ de seipso dicit Apoc. i. Ego
fui in spũ dñico die. Qd̃ exponẽs haymo
sup apocalipsim dicit sic. Johãnes sic in
spiritu fuit q tñ ip̃az carnẽ fundit⁹ nõ de/
seruit sz spiritui eternitatis spũs ei⁹ adhe
sit ⁊ a spũ docẽte assumpt⁹ fuit spũs docẽ
dus. ideo tã mirabilia ⁊ pfunda vidit. Ri
chard⁹ aũt exponẽs idẽ verbũ dicit sic/ an
ĥ est spũm in spũ esse semetip̃m intra seip
sum totũ colligere ⁊ ea que circa carnẽ seu
etiã ĩ carne gerunť interim peni⁹ ignora/
re. Secundũ liq̃t in petro d̃ q̃ in actibꝫ ca.
xij. dicit. Et petr⁹ ad se reuersus dixit ꝛẽ.
Qd̃ exponẽs Richard⁹ libro. ij. de ꝓtẽpla
tione. Hoc sane non insipiẽter dicit q pe/
trus lõge supra homiez fuerit. qz lõge a se
metipo ⁊ supra semetip̃m recessit. Alioq̃n
nõ erat a q̃ ad se reuerterеť. Hoc idẽ ostẽ/
dit hugo sup septimũ hierarchie dicens.
Acutũ amoris est cũ oia trãscendẽdo de/
spicit Supferuidũ aũt amoris est cũ etiã
semetip̃m ꝓtemplãdo relinq̃t. ⁊ in ꝓtẽpla
tione dilecti se d̃spicit ⁊ miro modo fit vt
p dilectõis ignẽ in illũ sustollit q̃ est supra
se ⁊ p vim amoris expellit ⁊ exeat a se nec
se cogitat dũ deũ solũ amat. Terciũ appa
rebit in regina saba. de q̃ legit. iij. Reg. iiij.
c. q regina saba vides sapiẽtiã salomonis
⁊ domũ ⁊ habitacula ⁊ ordinẽ ministran/
tiũ nõ habebat vltra spũm. Qd̃ exponẽs
Richard⁹ lib. v. d̃ ꝓtemplatõe. c. xij. recte
nõne dicit spũs seip̃m nõ habere. qñ inci/
pit a seipo om̃ino deficere ⁊ a suo esse ĩ su/
permundanũ quendã ⁊ ꝛe plus q̃z huma
nũ statũ trãsire/ in mirabili trãsfiguratõe/

spūs ille ab humano videat in diuinū de
ficere ita vt ipe iā nō ipse eo dūtaxat tpe q̄
dño incipit alti⁹ inherere. Qui aūt adhe/
ret deo vn⁹ spūs est. Et sic totū ī istud di/
uinitatis archanū ītrat clamās cū ps. dese
cit ī salutare tuū aīa mea. hec ille. Isto ha
bito ⁊ intellecto facillime oīa illa dicta hu
ius tercie partis de nuptūs intelligunt ⁊
exponunt. ¶ Ex isto patet facillime intel
lect⁹ clausule illi⁹ q̄ subiungit. In ipa qui
dem sui vacuitate p fruitiuū amorē spūs
pdit semetipm deiqꝫ claritatē nullo inter
mediāte suscipit. Spūs semetipm p tāto
dicit pdere. qz ī tali statu vbi spūs huma/
nus intantū amoris feruorē supra se rapi
tur vt merito sine spū esse dicat. factus est
tanq̄ vas pditū. eo q̄ semetipm nō sentit
sz penit⁹ a seipo extinanit absorbet ⁊ defi/
cit. luce clari⁹ ꝓstat q̄ ꝓgrue dicit q̄ regina
saba spūm suū pdidit q̄ vltra spūm nō ha
bebat. Sic sil'r paul⁹ ꝓueniēter dicit spi/
ritū suū pdidisse qn̄ in raptu ꝓstitut⁹ vtꝫ
in corpe vel extra corpus esset ignorauit.
Qn̄ aūt mens humana hūc supmum ver
ticē id est mētis excessū attigerit tunc dei
claritatem nullo intermediāte suscipit qz
ab omnib⁹ imaginib⁹ ⁊ simbolis absoluit ⁊
ab oīb⁹ opatōib⁹ oīm viriū appbensiuarū
tā inferiorꝫ q̄ superiorꝫ ociat atqꝫ in super
substātiale radiū diuine luciditatis ducit
remoto omni velamine ⁊ īmediate deo vni
tur. sicqꝫ dei claritatē nullo intermediāte
suscipit. Istud autez qd dicit ac sine inter
missione ipe fit ea claritas quā accipit sat⁹
claret ex pdictis nō sic intelligendū/ ⁊ qua
liter doctores sancti idē sentiūt. Qn̄ ī epi
stola inferi⁹ annotata sic habet. Vac hora
incēsi sic aq̄ gutta vniat infusa multo vi/
no. Sic ista efficit lux in dño optimata ī
optimo. Optima quippe ac omipotēs ef
ficit. qn̄ in optimū ac in omipotentē tota
trajicit Qui satis ꝓcordat supꝫ septimū an
gelice hierarchie dicēs. Contēplatio ē dei
fica sil'itudo qz dū p eā illuminati lucētes
fiūt qdāmodo ipi⁹ lumīs lucētis sil'itudi
nē accipiūt. Qūo em̄ aer solis luce pfusus
in eandē trāsformat lumīs claritatē adeo
vt nō tā illuminat⁹ q̄ ipm lumē esse vide/
atur. Et sic ferrū in ipm ignē missū magis
efficit ignis q̄ ignitū. Sic viri pfecti cha
ritate induti siue imbuti charitas vident
poti⁹ vt emphatice loqr q̄ charitate suc/
censi. Induimini ergo dnm sic aer lucē si
cut ferrū ignē. ⁊ eritis lux in dño. Sic em̄
ferrū inflāmatū accipit ī se formā ignis et
dat se totū ⁊ nō partē ⁊ eripit se sibi/ rema
nendo ī se substātialiter inflāmatū/ ita aīa
vnita deo p ignē diuini amoris q̄si totam
dat se ⁊ mittit se in deū ⁊ in deū trāsforma
ta nō mutata substātia ppria trāsformat
se totā in deo amore q̄ est vita sua ⁊ p amo
rē fit q̄si tota diuīa. Naturale nāqꝫ est qn̄/
cunqꝫ aliqd trāsformat in aliud istud acci
piat ppriētates ⁊ ꝓditōnes illi⁹ nature in
quā trāsformat. Sic igit mēs deuota cū ī
lumē thearchicū trāsformat fit qdāmodo
claritas quā accipit. ¶ Itē qd sequit depē
detqꝫ nostꝫ esse creatū ab esse eterno ⁊ fm
essentialē existentiā vnū cū illo est/ sic acci
piendū est. q̄ mēti nre diuīa essentia realit
⁊ p̄sentialiter cōicat. Ubiqꝫ tot⁹ est de⁹ p
existentiā sz nō in singulis eqliter p efficiē
tiā. Et licet ex toto se vbiqꝫ opet tn̄ nō to
tū qd potētie sue ē vbiqꝫ īmo poti⁹ nusq̄ꝫ
opat. Qn̄ qz ppriū est diuine nature reb⁹
illabi ⁊ eoꝝ intimis cōmorari ⁊ p sui illa/
psum ꝓseruare rerꝫ naturas ne decidāt in
nō esse. idcirco dicit q̄ nr̄m esse creatū de/
pendet ab esse eterno. iuxta illud qd phs
dicit ī libro de celo ⁊ mūdo. Ab h̄ quidez
ente. s. deo depēdet celum ⁊ terra. Et qz ex
nature sue ppriētate cōpetit ipi deo vt in
habitet ī intimo aīe rōnalis. ppter qd dic
Aug. tu intimior intimo meo. ppterea di/
cit q̄ esse nostꝫ creatū fm essentialē existē
tiā vnū cū illo est. diuerse substātie sūt spi/
ritus dei ⁊ spūs hoīs ⁊ ergo spūs hoīs nō
est ita vn⁹ cū spū dei sic fili⁹ cū patre vnus
est de⁹. Sz qz illapsu sue p̄sentialitat⁹ in/
habitat aīaz rationalē quā inter oīa crea/
ta imagine sua insigniuit. penes quā ima
ginē transformat trinitati psonaꝝ ⁊ ptici
pabilis est diuine nature ⁊ beatitudinis il
lius. ideo dicit q̄ omne nostꝫ creatū fm es/
sentialē existētiā vnū cū illo est. De⁹ em̄ sā
ctis suis triplicē vnionē tribuit. s. nature.
gre. ⁊ gl'ie. Et de hac vnione naturali per
quā de⁹ cōmorat in intimo aīe rōnalis di
ctū istud est intelligendū. ¶ Qualiter aūt
illud fit accipiendū. Uniuersi quoqꝫ sup
sui creationē in vite ꝓtēplatiue altitudie
sublimati vnū sūt cū hac deifica claritate
īmo ipa claritas ipi sūt. atqꝫ in eo q̄ videt
⁊ qd videt lumine idē fiunt. satis patet ex
pdictis ⁊ spēaliter ex his q̄ dicta sūt in illa
clausula. Ac sine intermissiōe fit ipa claritas

quã accipit. Nõ enim vult autor iste dicere
q spũs adherẽs deo p amplexũ vnitiuũ ⁊
supra se rapt⁹ virtute extatici amoris q si
at vn⁹ vel idẽ cũ deo simpliciter substãtie
identitate qz ꝗ est impossibile sz fit vn⁹ cũ
deo/trãsformatõis silitudine/gr̃eqz ⁊ bea
titudinis participatione/feruidi amoris
amplexu ⁊ inhesione Et ꝗ satis innuit in
his ꝟbis q̃ postea subiũgit vniuersi deuo
ti spũs vnũ cũ deo pfundo amoris deflu/
uio sũt effecti nõ quomodolibet q̃dẽ vnũ
sz idipm qõ est ipa in se essentia dei. eo mõ
quẽ deifica beatitudo reqrit. Et istud idẽ
multi sancti doctores dixerũt. s. beat⁹ dio/
nisi⁹. Bernard⁹. Hugo. sic patet ex supra
allegatis. Sic in ipa beatissima trinitate
a patre filio egredit ab vtroqz spũssanctus
amor ver⁹ pcedens ꝯnectit patrẽ ⁊ filium
sic a fonte bonitatis supne sapiẽtia vnitiua
pcedens mẽti deuote illapsa tanta vnio/
ne ipam ꝯnectit spiritui ĩ tanto vt mereat
vt vnũ dicat esse cũ ipo Hãc vnitatẽ pete
bat xps cũ dicebat. Rogo pr̃ vt ipi vnum
sint sicẽ ego ⁊ tu vnũ sum⁹ ¶ Proinde his
verbis q̃ sequunt. videt insup sentiũt ⁊ in
ueniũt p ꝗ deificũ lumen se fm esse vitãqz
suã increatã eandẽ fore simplicẽ diuinita/
tis abyssũ satis mihi ꝯcordare videt sen/
tentia sancti augustini in. vi. lib. ꝯfessionũ
vbi dicit. Inde ãmonit⁹ redire ad meipm
intraui in intima mea duce te ⁊ potui qm̃
fact⁹ es adiutor me⁹ ⁊ intraui ⁊ vidi q̃licũ
qz oculo aie mee supra eundẽ oculum aie
mee supra mentẽ meã lucẽ dñi incõmuta/
bilẽ nec ita erat supra mentẽ meã sicẽ oleuz
supra aquã. nec sicut celũ supra terrã sz su
perior qz ipe fecit me ⁊ ego iferior qz fact⁹
sũ ab ea. Qui nouit veritatẽ nouit eã. no/
uit etnitatẽ charitas nouit eã ¶ Ad cui⁹
euidentiã est sciẽdũ q creature pexistũt in
mẽte diuina siue ĩ deo simpliciter ⁊ vnice
⁊ ꝗ q̃tum ad tria exẽplaria fm rationẽ di
stincta. Primo pexistũt creature in diuia
essentia fm rõnes suas pfectionales ⁊ qz
omnes pfectões sũt in deo vnitissime ideo
sic sub omnimoda distinctõe in essentia p/
existũt diuina essentialit̃ potẽtialit̃ ⁊ cau/
saliter. Scdo pexistũt in mẽte pr̃na origi
naliter fm rõnes suas ydeales ⁊ iõ ibi pu
to apparet creaturaꝝ distinctio fm rõnez
intelligẽdi. Tercio pexistũt in ꝟbo eterno
tanq̃ in exẽplari. pprio q̃tũ ad rõnes su/
as factiuas ⁊ exemplares. ⁊ ideo ibi appa
rent silitudines rerꝝ sub distinctõe pfecta
Est autẽ intelligendũ q cũ creatura dicit
in deo pexistere fm silitudinẽ suã exẽpla/
rẽ nõ est intelligendũ q illa silitudo sit ali
qõ additũ essentie. qz sic aliqõ accidẽs ca/
deret in deũ. Sz illa silitudo est realit̃ ip/
sa diuina essentia ⁊ ipm verbũ intellectuz
tñ cũ habitudine. put est imitabile ⁊ ptici
pabile a creatura. Vult ergo autor in ver
bis ptactis dicere q qũ mẽs rõnalis rapi
tur ĩ diuie lucis abyssũ ⁊ supra se eleuatur
statim deũ sentit ⁊ inuenit ⁊ experimẽtali
suauitate degustat. q ipa creatura non est
aliud in deo fm suũ ydiale q̃ ipa creatrix
essentia. put dicit Anf ¶ Porro illud vl
timũ dictũ q sepedict⁹ mgr̃ censet calũni
andũ ⁊ reprobandũ videlicet. Illic spũs
est supra semetipm trãslat⁹ ⁊ deo viuifica
tus gustãs vadẽsqz in vnitate viuide abis
sus in q̃ sese fm esse suũ increatũ possidet
immẽsas diuitias q̃ ipemet est iuxta eum
modũ q̃ eas de⁹ gustat ⁊ videt. non discre
pat a veritate si recte intelligat ⁊ pie inter
ptet. Intellect⁹ enim horꝝ verborꝝ talis est.
q qũ spõsus celestis introducit spõsã suã
in cellã vinariã id est abyssũ sue dulcedis
ei ꝯcedit degustare tũc plenũ gaudiũ ⁊ p/
fecta delectatio spõse id est mẽti deuote p
pinant ex q̃bꝫ totũ desideriũ ei⁹ pfecte q̃e/
tat. qz tũc introducit in gaudiũ dñi sui. et
in cubiculũ genitricis sue qõ nihil aliud est
q̃ ipsa diuina essentia sub rõne obiecti be
atifici ⁊ vt exẽplar ⁊ ydea rõnalis creatu/
re. qz vt sic habz mentẽ rõnalez pprie qui
etare ⁊ tũc assequit vbertatẽ ⁊ affluẽtiã di
uine gr̃e a q̃ ois satietas ⁊ gr̃e fecũditas in
aiam diriuat. qz in claritatẽ verbi diuini
transformata deificat. vbi gustat ĩmensas
diuitias q̃ ipemet est. qm̃quidẽ aia infini/
tatẽ illi⁹ gaudij nõ comphendit. sz tñ bea
tificã eius identitatẽ raptim apphendit.
iuxta modũ supra expositũ. Istud maxie
fit in raptu ¶ Pro declaratõe aũt illi⁹ di
cti qõ subiungit gustãs ⁊ videns immẽsas
diuitias iuxta eũ modũ quo eas deus gu
stat ⁊ videt est diligẽter aduertendũ q ver
bũ eternum est quedã refectio mentalis ⁊
qõdam gaudiũ intellectuale ipsoꝝ ange/
lorum ⁊ omniũ beatoꝝ q̃ pari voto ⁊ con
cordia plene possidẽt omnẽ thesauꝝ cele/
stis sapiẽtie ⁊ bonitatis diuie. q̃ ꝺ torrẽte
diuie voluptatis ꝯtinue potant. ⁊ ab vber/
tate suauitatis in ea degustant puritate

obiectiua qua deus fruit in seipo/ideo di
cit q̃ gustāt ⁊ vident immēsas diuitias iu
xta eū modū quo eas deus gustat ⁊ videt
¶ Ut aūt finē loquēdi faciā ⁊ textū cū glo
sa proferā.cōclusio finalis oīm p̄dictor ⁊
explanatio p̄clara dictor illi⁹ tercie p̄tis
de ornatu spūaliu nuptiar stat in isto/q̃
sancti iuxta vaticiniū Isaie.pphete in ter
ra sua duplicia possidebūt/q̃ sancti ī pa/
tria duplicīter reficient ⁊ beatificabunt/
hoc modo.q̃ vires ⁊ potentie rōnales ad
imaginē pertinētes.s.memoria intelligen
tia ⁊ voluntas bibēt de fonte viuo ī ea pu
ritate obiectiue sicut de⁹ sua fontali boni
tate fruit in seipo.⁊ iste eedē vires satiabū
tur ⁊ inebriabunt ⁊ hoc essentialiter gau/
dio fruitionis ⁊ gustu intellectuali diuine
dulcedinis/vbi p efficaciā diuini luminis
absorpte in diuine suauitatis degustatōe
⁊ ampleru ⁊ inhesione ꝯsummati amoris
sopient.⁊ requiescēt ab oīni opatōe intel/
lectuali⁊ ⁊ sic iste vires semp erūt actiue et
operose cū hoc quiescentes ⁊ ociose/semp
famelice semp saturate/diuersis tñ respe/
ctib⁹. Istud donū quibusdam sanctis licet
paucissimis ꝯcedit in hac vita.sic Paulo
datū fuit in raptu.sz hoc nō fixe non īmo
biliter sz raptim trāsitorie ⁊ fluxibiliter si
cut supra dictū est. Istius opinionis fuit
autor isti⁹ libri d' ornatu spūalium nupti
arum ⁊ eiusdem opinionis arbitror fuisse
beatū dionisiū.sicut patet inspiciēti libr
suū de mistica theologia.⁊ huic opinioni
ego adhereo sz nō pertinaciter. Si q̃d em
h dictū videt qd' appareat repugnare ve/
ritatib⁹ articulor fidei.hoc totū reuoco ⁊
correctioni sancte matris ecclie ī qua xps
suā sanctissimā autoritatē trāsfundit me ⁊
quicq̃d hic dictū est sūmitto ¶ Ad extre
mum hoc infero q̃ magistra intelligēdi est
experiētia,put sancti testant. Et ille opti
me veritatē iudicij nouit qui eā nō audiē
do solū sz gustādo ⁊ faciendo didicit. Qui
em veritati vnit⁹ est ex ipsa vnione bñ no
uit q̃ bñ sentit.q̃nis eū multi corripiant
tanq̃ mentis excessum passū In tali ergo
materia q̃ solum p experientiā ⁊ gustū co
gnoscit.magis est credendū his q̃ noticia
experimētali hec gustauerūt q̃ his q̃ solo
lumine intellect⁹ ⁊ litterarum studio pol
lent. Hec autē sapientia vnitiua ⁊ anago
gica q̃ omnē rationis apphensionem tran
scendit sola diuina īmissione percipit.q̃
nō tantū affectū supra se erigit ⁊ amore ex
tatico sponso altissimo creaturā perfecte
vnit sed insup intantū eleuat intellectū vt
multo plus omni prudētia ⁊ cognitōne di/
uinis fulgoribⁿ illustret q̃ aliquo ingenij
exercitio valeat obtineri. Et ergo non vi/
dent mihi recte sapere qui nolunt q̃ aliq̃s
de diuinis scientijs disserat nisi fuerit phi
sicis ⁊ naturalib⁹ scientijs p̄ditus ⁊ imbu
tus Incongruū em videt intantū nature
deferre studio artis ⁊ sollercie hominū/q̃
plus possint hominib⁹ afferre q̃ gratia q̃
repente agit.subito imprimit.infallibili/
ter docet.⁊ inhesitanter facit existere men
tes in his que docet.⁊ luce clari⁹ que alijs
vident obscura demonstrat. Ipa em sapi
entia ⁊ scientia que sola sancti spūs influ/
xione percipit certissima ⁊ amātissima cō
probat.q̃ sine omni dubitatione ⁊ opinio
ne,pcedit/⁊ omnē alteri⁹ discipline leuita
tem excedit. Hāc doctrinā p̄clare sapien/
tie sibi soli īcreata sapia refuare voluit vt
sciat oīs mortalis creatura q̃ est doctor ī
celo qui solā verā sapientiam solis electis
scolarib⁹ per celestes emissiones ⁊ sue cla/
ritatis radios manifestat ⁊ omnes mundi
sapientes confutet.cū simplex vetula vel
idiota ad isti⁹ sapientie vnitiue ꝯsurrectō
nem pfecte possit attingere quā nulla phi
sica scientia vel mortalis industria appre
hendit. Que meli⁹ intelligimus melius p
ferimus. Spiritualis omnia dijudicat.et
ip se a nemine iudicatur ¶ Patet ergo ex
his quomodo sanctissimi ⁊ excellētissimi
doctores qui in vtraq̃ specie templatio
nis pfecti fuerunt eadem docuerūt ⁊ sense
runt que tercia pars libri de ornatu spiri
tualium nuptiarum dogmatisat licet for
te sub alijs verbis. Non aūt refert diuersi
tas narrationis vbi eadem res narrat sic
dicit beatus Augustin⁹. Et ergo p̄dicta
doctrina non est abijcienda ⁊ eliminanda
sz vbiq̃ sustinerī potest absq̃ periculo er/
roris tanq̃ consona ⁊ ꝯformis sanctorum
patrum traditionib⁹/vnde quia ꝓba hu/
ius libri ex fervido affectu ⁊ vigore dile/
ctionis prolata sunt.non sunt recipienda
fm sensum quē fm sonum vocis videtur
facere/sed fm sensū pro quo fiunt intelli/
genda sunt ⁊ interpretāda/⁊ fm materiaz
subiectam sermones eius expetendi. Ista
sunt spiritualia ⁊ mistica ⁊ ideo solis spi/
ritualib⁹ sunt comunicanda ⁊ cōmunicanda

nec huiusmodi in scholis sunt tractanda Sed esto q̃ sepedictꝰ autoꝛ in aliquibus forte nõ ita dixisset sicut aliqui vellent. vl̃ quoniã melius vl̃ veriꝰ dici quiuisset. que cura de hoc. In opusculis tractatoꝝ ml̃ta coꝛrigenda inueniunt. Si ad abiectionem alicuiꝰ tractatꝰ sufficeret aliqd̃ dictũ in eo coꝛrigendũ. pauci tractatus recipiẽdi essent Negare nõ possum nec debeo aut Aug̃. sicut in ipis moribꝫ meis. ita multa esse in tam multis opusculis meis q̃ possunt iusto iudicio ⁊ nulla temeritate culpari Itẽ idem. noli meis litteris quasi canonicis scripturis inseruire. sed in illis et qd̃ nõ credebas incunctanter tibi inuenendum crede. in istis autẽ qd̃ certũ habebas nisi certum vel certe intelleꝛeꝛis noli firmiter tenere. Nõ em̃ par autoꝛitas scripture canonice debet ⁊ eaꝝ expositõibus In omnibus bene agere ⁊ in nullo deuiare nõ est humanitatis sed deitatis. Estimo tamẽ q̃ doctrina eius quantũ ad intellectum suũ in paucis calumniã patiatur. licet forte quedã planiꝰ ⁊ irreꝑhensibilius potuisset dixisse. Hec dicta sufficiãt contra eos qui doctrinaꝝ predicti viri videnꝯ calumniari sub coꝛrectione tamẽ semper melius sentientiuꝝ ¶ Sed dicet aliquis quis est iste qui ausus est os suum ponere in celum ⁊ respõdere domino Cancellario parisiensi discretissimo ⁊ eruditissimo viro. Fateoꝛ charissime q̃ ego sum minimus clericoꝛum ⁊ religiosoꝛum qui nõ sũ dignus vt soluam coꝛrigiam calciamentoꝛum domini mei Cancellariꝫ qui incõparabiliter vita moribꝫ ⁊ scientꝫ me ꝑcellit. Protestoꝛ tamẽ q̃ non ostentationis gratia nec temeritatis motus audacia ꝑsumpsi respondere obiectionibꝫ tanti viri Sꝫ duo sunt que me mouerunt ⁊ incitauerunt ad scribẽdum ista. Primum est qꝛ emulatoꝛ existẽs paterne traditionis ⁊ zelum gerens pro doctrina patris nõ potui patienter sustinere vt ille liber quẽ ꝑ spiritum sanctũ spero fuisse compilatũ vilipẽderetur abꝫceretur ⁊ contemptui haberetur. Secundũ est qꝛ annuens pꝫs ꝓcibus ⁊ desiderꝫs fratris bartholomei qui instãter put quibusdã referentibꝫ intelleꝛi roganit sibi intellectũ verboꝝ illius tercie partis libꝛi d̃ ornatu spiritualium nuptiarum exponi ⁊ reseraꝛi institi ⁊ laboraui inquantũ potui dicta tercie partis prefati libꝛi explanare ⁊ ad quẽ intellectum essent capiẽda enodare. Si scripsi vt debui approba tu ⁊ tui. Si vero nõ vt debui ignosce xp̃e tu ⁊ tui. Amen.

¶ Finit libellus Johãnis de schoenhauia i quo defendit dicta fratris Johãnis Ruysbroech cõtra magistrum Johannẽ de Gerson Cancellariũ parisiensem.

Epistola magistri iohannis de Gersonno ad fratrem Bartholomeum Carthusiensem contra predictã defensionem.

Gratia tibi ⁊ pax vir exẽplo Job simplex ⁊ rectus ⁊ timẽs deum. Oblata est mihi nuper sicut nosti grandis epl̃a tendẽs saluare modos locutionũ positos in tercia parte tractatus cuiusdã intitulati de ornatu spiritualiũ nuptiarũ. Quos ego modos alias ꝑ catholice veritatis sinceritate seruanda aput animos minus instructoꝛũ ostẽdi ꝑ epistolã tibi directã nõ esse seruãdos. Hꝫ quid agimus. Quo nos inter tot occupationes vertimus. Itaq̃ faciendi plures libꝛos vel epl̃as. arguendo vl̃ replicando nullꝰ est finis. Hstemus igiꝯ infra limites epl̃e prime. ⁊ ꝑ ꝓsideratões aliquas. facili planoq̃ stilo sumptas ex eadem/iustificatio sua monstretur.

Nobis ad certã regulaꝝ loq̃ fas est/posita est illic sententiosissima hec. verissimaq̃ augustini sentẽtia/q̃ tollit barbarã ꝓfusionẽ linguaꝝ a sacra doctrina/nã qualis altera esset efficatioꝛ via ꝓhibendi edificationẽ turris dauitice in bonũ. q̃ꝫ si fieret nominũ vl̃ terminoꝝ ꝑ libito cuiuslibet variatio. Nõ em̃ tũc intelligeret vnꝰ alteruꝫ in quadã babilonis ꝓfusiõe laberemur Nõ ergo sufficiẽter excusat autoꝛ tractatus illiꝰ ꝑ suũ defensoꝛeꝫ q̃ sic ait. Et si sit aliq̃s eroꝛ in dictis suis ille solũ stat i q̃d nominis. nomina aũt sunt ad placitum. ⁊ ideo talis eroꝛ nõ est magni ponderꝫ. Si em̃ sancti doctoꝛes vt Augꝰ. ⁊ hieronimꝰ